

— Господарю, азъ съмъ готовъ всѣки мигъ да ви предамъ всичко въ пѣленъ редъ. Можемъ още днесъ да почнемъ провѣрката и щомъ я свършимъ, азъ ще сложа предъ трона Ви всички ключове на царскитѣ богатства и скъпи украшения.

Царьтъ това и чакалъ. Още сѣщиятъ день той прегледалъ и провѣрилъ всички стаи, гдето били скрити богатствата и скъпоценноститѣ. Навсѣкждѣ намѣрилъ пѣленъ редъ и никжде не липсвало нищо. Въ най-скритата и добре запазена стая Халилъ бей посочилъ на царя и единъ чудно хубавъ златенъ пръстенъ, украсенъ съ много диаминти. Самъ престолонаследникътъ никога до сега не билъ виждалъ тоя пръстенъ и останалъ въ голѣмъ възторгъ.

При тая редовность на своя служителъ царьтъ не можалъ да каже нищо противъ него. Но други голѣмци го подтикнали да отиде и провѣри, какво има въ кѣщата, гдето живѣлъ началникътъ на двореца.

Но за свое голѣмо очудване царьтъ и тука не намѣрилъ нищо. Напротивъ той се увѣрилъ, че неговия пръвъ служителъ живѣе по-скромно и отъ срѣдна рѣжа хора въ царството му. Никакви скъпи камъни, никакви златни и сребърни сѣдове, никакви богати украшения той не видѣлъ никжде въ тая кѣща. И царьтъ почналъ да мисли, че е много несправедливъ, като се е усъмнилъ въ честността на тоя скроменъ свой служителъ.

Но тъкмо въ тоя моментъ единъ отъ клеветницитѣ посичилъ една малка вратичка, която била заключена съ два голѣми куфаря.

Царьтъ се доближилъ до Халилъ бея и тихо го попиталъ, какво пази подъ тия тежки ключове.

Халилъ бей се смутилъ. Зачервенъ и съ треперливъ гласъ казалъ:

— Господарю, тамъ пазя всичко най-скъпо и най-мило, каквото имамъ на тоя свѣтъ. Всичко друго, що виждате наоколо, азъ придобихъ откакъ дойдохъ тукъ и то принадлежи Вамъ. Но това, що е въ тази стаичка, то е мое. То е моя тайна и азъ Ви моля да не настоявате да го видите.